

Děti Afriky

AFRICKÝ ZPRAVODAJ

03/2024

Jedna z prvních podporovaných studentů školy LEA Joyce Nicodemus na návštěvě u své sponzorky babičky Bronky

Životný příběh Joyce

Autoři: Karel Zientek, Joyce Nicodemus

.... téměř 70 let věkový rozdíl, dva různé kontinenty, vzdálenost 9000 km, dvě zcela odlišné kultury, dva zcela odlišné světy spojené díky projektu Děti Afriky, babička Bronislava Přerovská a její tanzanská vnučka Joyce Nicodemus Gurti a krásných 14 let podpory, která malému nesmělému děvčátku ve vzdálené Tanzanii zcela změnila život. Babička stále velmi vřelá a vnučka na začátku své farmaceutické kariéry. Příběh, který zdaleka nekončí, příběh s přesahem do budoucna, jelikož jsem přesvědčen, že pomoc druhému člověku v nouzi je snad to jediné, co půjde s námi na věčnost.....

Se svolením vnučky Joyce i babičky Bronky si dovoluji zveřejnit poděkování za podporu během osobní návštěvy Joyce v České republice v září 2024.

Karel Zientek

Jmenuji se Joyce Nicodemus Gurti. Narodila jsem se v listopadu v roce 2001 v Tanzanii, v okrese Babati, v regionu Manyara. Můj otec zemřel, když mi byly dva měsíce a od té doby se o mě a mé sourozence začala starat pouze moje matka.

Pocházím z rodiny se sedmi dětmi. Já jsem nejmladší. Mám tři bratry a tři sestry. Naše nejstarší sestra má 33 let a mě je nyní 23 let. Moje matka se provdala za mého otce do malé vesnice nazvané Gidhim vzdálené 7 km od Dongobeshe. Rodiče se seznámili v Babati, odkud pocházela moje matka. Můj otec tam přišel za obchodem, farmařením a pasením zvířat. V roce 1991 se vzali a když maminka poprvé otěhotněla, začala být nemocná, což se postupně zhoršovalo. Bylo to vážné onemocnění bez přesně identifikovatelné příčiny. Poslali ji do nemocnice, ale nebyla zjištěna žádná konkrétní diagnóza, a tak se vrátila domů. Moji bratři a sestry byli stále ještě malí, potřebovali péči a můj otec nebyl schopen zvládnout všechny každodenní povinnosti, péči o nemocnou manželku

a šest dětí. Matčini rodiče se rozhodli vzít si maminku a čtyři děti do Babati, aby pomohli mému otci. Dva nejstarší sourozenci zůstali s otcem. V Babati jsem se narodila já jako nejmladší a poslední ze všech sourozenců. Maminka byla stále nemocná, a proto zůstala s rodiči v Babati.

Když mi byl jeden měsíc, otec přijel do Babati, aby viděl svou manželku a své dítě (mě). Viděl mě, držel mě v náručí a zůstal s námi dva dny. Pak se vrátil domů a věřil, že se jeho žena brzy uzdraví a vrátí se domů. Po jednom měsíci náhle dostal otravu z jídla, která způsobila vážné poškození zdraví s následkem smrti. Z vyprávění vím, že to způsobili jeho starší bratři, kteří žili blízko sebe. Žárlili na něj, protože byl milovaným synem svých rodičů a velmi respektovaným mužem mezi lidmi a dostal od rodičů víc majetku než ostatní. Náhle onemocněl a po třech dnech zemřel. Byla to neuvěřitelná zpráva pro lidi v místní komunitě, protože nikdo neočekával, že se něco takového stane. Zdravotnická střediska tehdy byla velmi vzácná a vzdálená. Ačkoli se ho snažili odvézt na ošetření, na cestě do nemocnice zemřel.

Moje matka dostala zprávu o smrti svého manžela, a protože byla stále nemocná, nezúčastnila se ani manželova pohřbu. Naše životy se začaly měnit od chvíle, kdy otec zemřel. Moje matka prožívala další velmi těžké období. Začala přemýšlet o tom, jak sama vychová všech sedm dětí.

Několik měsíců po smrti otce přivedl náš dědeček mamince muže a chtěl, aby se jeho dcera znovu vdala. Pro něj to byla dobrá příležitost přivést svou dceru zpět k islámu, protože v době, když byla provdána za mého otce-křesťana, všichni příbuzní z matčiny strany byli muslimové. Moje matka pocházela totiž z muslimské rodiny. Ale maminka se odmítla znovu vdát. Protože se odmítla znovu vdát, musela trpět. Jedinou

možností bylo se vdát nebo začít znovu sama a bez pomoci svých příbuzných.

Nakonec se rozhodla vzít si nás všechny a začít svůj vlastní život v jiné vesnici, daleko od svých rodičů. Zaměřila se na drobné podnikání, aby vydělala peníze na naše živobytí. I když byla práce těžká, nějakou dobu to zvládala. V roce 2007 jsme se vrátili do Dongobeshe, kde jsem měla možnost setkat se s Martinem Tango během jeho průzkumu, kdy hledal děti, kterým by pomohl a poskytl jim vzdělání. V roce 2009 jsem nastoupila do LEA školy, zatímco moji bratři a sestry byli posláni do státních škol a byli povinni pokračovat ve studiu na základní škole v Gidhim.

Tímto posílám své pozdravy, respekt a úctu své milované mamince, která obětovala svůj život, aby zajistila jídlo, střechu nad hlavou a oblečení pro nás. Žila v manželství pouze 10 let, zůstalo jí 7 dětí, bylo jí pouze 29 let, když ovdověla. Byla izolovaná a opuštěná bez jakékoliv pomoci, ale stála při nás ve všech těžkých dobách. Nyní je vnímána jako dobrý příklad a vzor pro svou odvahu a správná rozhodnutí, která

učinila. Na všech svých cestách se modlila k Bohu za lepší život pro sebe i pro nás. Milující, bohobojná žena, žena s moudrostí. Jsem hrdá na to, že jsem její dcera.

Na závěr bych ráda poděkovala Martinovi Tango za jeho skvělou misi pomoci a podpory osiřelým dětem. Škola LEA mě formovala, vychovávala na dobrého člověka a poskytla mi to nejlepší vzdělání, které v okolí nedokázal nikdo jiný nabídnout. Také děkuji mým sponzorům za jejich neochvějnou podporu, kterou mi poskytovali od začátku mého studia na škole LEA. Nyní jsem absolventka farmacie a mám diplom v oboru farmaceutických věd. V mém srdci máte navždy své zvláštní místo. Miluji vás v Kristu.

A především chci poděkovat Bohu za jeho neochvějnou lásku a milost. Použil vaši štědrost jako nástroj, aby mě pozhnal. A navždy budu vděčná!

Joyce Nicodemus

Joyce a babička Bronka během interview na setkání sponzorů – Africké sny

Poděkování

Autor: Joyce Nicodemus

Joyce Nicodemus, studentka farmacie

Modlitba Joyce na úvod poděkování:

Drahý Nebeský Otče, přicházíme k Tobě s pokorným srdcem a děkujeme za Tvé vedení a lásku na naší cestě. Prosíme, abys dnes požehnal tomuto setkání, naplnil toto místo svou přítomností a vedl nás svou moudrostí k vděčnosti.

Cítíme, jak nás Tvá ruka vede na každém kroku našeho života a hledáme Tvé trvalé požehnání, když sdílíme tento okamžik díkyvdání. Ve jménu Ježíše se modlíme, Amen.

Dobrý večer celé rodině babičky Bronky!

Ráda bych začala tím, že každému z Vás chci vyjádřit upřímnou vděčnost za vřelé přivítání a pohostinnost, kterou

jste mi poskytli. Cítím se opravdu poctěna, že jsem dnes tady s Vámi a slova nemohou plně vystihnout, jak jsem vděčná za příležitost setkat se s Vámi osobně po tolika letech vaší neochvějně podpory.

Od doby, kdy jsem byla dítětem na základní škole, až do nedávné promoce s diplomem z farmacie, bylo Tvé sponzorství babičko Bronko v mém životě majákem naděje. Tvoje štědrost mi umožnila pokračovat ve vzdělání a dosáhnout milníků, které se kdysi zdály jako vzdálené sny. Jsem přesvědčena, že bez Tvé podpory bych nebyla tam, kde jsem dnes.

Podporovala jsi mě od dětství po celou dobu studia a za to jsem Ti hluboce vděčná.

Byla jsem svědkem toho, jak mnoho studentů muselo čelit srdcervoucí výzvě, kdy byli vyloučeni ze studia kvůli nezaplacenému školnému a často byli nuceni přerušit nebo opustit studium. Někteří se vrátili další rok, ale jiní to vzdali a museli zvolit jinou cestu jakou je např. svatba.

Naštěstí jsem nikdy nemusela čelit těmto složitostem života kvůli Tvé štědré podpoře. Tvoje přítomnost v mém životě to byl ten rozdíl a jsem za to opravdu vděčná.

V průběhu let byly Tvé modlitby a dopisy zdrojem síly a povzbuzení. Když jsem čelila výzvám, vědomí, že se za mě modlíš, mi dodalo odvalu a Tvé dopisy mi poskytly nejen radu, ale i motivaci pokračovat ve snaze se stále zdokonalovat. Tvá slova mě formovala, vedla mě dětstvím a podporovala mě v mé snaze jít dál! Nakonec chci poděkovat Bohu za jeho neutuchající lásku a milost! Použil si Tvou štědrost

jako nádobu, aby mi požehnal a já jsem mu za to navždy vděčná.

Jak říká Bible v 1. Tesalonickým 5,18: „*Za všech okolností vzdávejte díky, neboť to je pro vás Boží vůle v Kristu Ježíši.*“

Jsem vděčná za vše, co v mém životě během let udělal.

Co říct na závěr? Stojím před Tebou naplněná nesmírnou vděčností za Tvou neochvějnou podporu na mé cestě. Tvá laskavost nejen změnila běh mého

života, ale byla také svědectvím o síle štědrosti, víry a lásky. Jsem hluboce vděčná za Tvé modlitby, vedení a příležitosti, které jsi mi poskytla. Díky Tvé podpoře jsem mohla dosáhnout svých snů a vyrůst v člověka, kterým jsem dnes. Kéž Ti Bůh žehná za Tvou lásku a péči, kterou jsi mi prokázala!

Děkuji z hloubi srdce!

Joyce Nicodemus

Návštěva z Tanzanie

Autor: Hanka Mikešová

V Třineckých železárnách

Začátkem září v době konání tradičních Afrických snů nás navštívili naši přátelé z Tanzanie. Tyto návštěvy mají svůj smysl, a ještě více prohlubují již tak dobrou spolupráci mezi námi. Letos přijela pětičlenná skupina. Jednalo se o ředitele školy LEA Martina Tango, učitele Bonyface Alfred a Lydia Magasi, podporovanou studentku Joyce Nicodemus a také zástupce místní samosprávy Mollel

Moikan. Vždy se snažíme pro naše hosty připravit pestrý program tak, aby mohli odjízdet plni dojmů a nových zkušeností. Důležitou součástí návštěvy jsou však také pracovní záležitosti a možnost osobního řešení problémů, které se v rámci projektu mohou vyskytnout. V následující foto reportáži můžete vidět, co naši milí hosté absolvovali před Africkými sny.

Na návštěvě v Krakově

Po bohoslužbách v Třinci

V ostravské ZOO

Vystoupení během setkání sponzorů Africké sny

Během výletu s členkami týmu Děti Afriky, zleva Hanka a Terez (bývalá dobrovolnice)

Na návštěvě církevní školy v Třinci

Biblické okénko – zápisky z dobrovoľníckej služby ve škole LEA

Autor: Silvia Ruščáková, Říjen 2017

Dnes ráno sme mali Bohoslužby v priestoroch našej strednej školy a študentom kázal riaditeľ Martin. Témou kázania bola „Viera, ktorá nás dovedie k víťazstvu“.

Hneď na začiatku kázne rozprával naším deťom o tom, ako niektorí ľudia v Tanzánii stále veria tradičným náboženstvám. Napríklad, neďaleko od Dongobeshu v oblasti Yaeda Chini ľudia z kmeňa Hatzabe uctieajú stromy.

Vyberú si veľký silný baobab, ovešajú ho rôznymi kvetmi, vetvičkami alebo listami a veria, že im prinesie víťazstvo. Pre deti to nebola žiadna novinka, mnoho z nich pochádza z odľahlých oblastí bushe a s podobnými tradičnými vierami sa stretáva od malička. Dokonca aj ja sama som už jeden taký baobab videla na vlastné oči. Samozrejme, nakoniec sme sa všetci spoločne zhodli, že viera v stromy nás nespasí a nezaručí nám úspešný život a ani to spomínané víťazstvo. Jediná viera, ktorá nás privedie k víťazstvu je predsa viera v Ježiša Krista.

Keď som tak počúvala Martina, napadlo mi, že my Európania sa

v podstate vôbec nelíšime od Afričanov, ktorí veria v tradičné náboženstvá. Síce v našej európskej kultúre málo kto uctieva stromy či amulety, pripadá mi, že my sme tieto predmety vymenili za vieru v nás samých. Namiesto zdobenia baobabov vkladáme našu vieru do nás samých, veríme, že jedine my sami si v živote vieme najlepšie poradiť a že ako budeme tvrdo pracovať a snažiť sa, tak predsa budeme v živote úspešní a na konci zvíťazíme. Ako sa ale táto viera v nás samých líši od viery v stromy? Podľa mňa v podstate nijako. Tak isto ako aj ten najväčší baobab s hlbokými a silnými koreňmi môže byť zničený bleskom v priebehu niekoľkých sekúnd, tak aj najmorálnejší, najusilovnejší alebo najpochvejší človek môže rovnakou rýchlosťou zhrieť a padnúť.

Áno, je dôležité si v živote veriť, veď ľudstvo bolo obdarované mnohými darmi a dokázalo mnoho úžasných vecí. No ani viera v stromy a ani viera v nás samých nás k víťazstvu nedoviede. Tá jediná viera, s ktorou zvíťazíme je viera v Ježiša Krista.

Aktuality

Autor: Michal Klus

Věříme, že se opět blíží doba, kdy začneme do Tanzanie posílat dobrovolníky. Dne 7. 10. se opět sešli zástupci Slezské diakonie, Děti Afriky z ČR i SK a ze Společnosti evanjelické mládeže, aby společně plánovali další kroky vedoucí k vysílání dobrovolníků do Tanzanie.

• • •

Základní škola je v Tanzanii sedmiletá. V těchto dnech sedmáci budou mít závěrečné zkoušky a zakončí základní vzdělání. Mezi nimi je i 24 dětí, které jsou podporované skrze náš program. Děti, které uspějí ve zkouškách, budou pokračovat ve studiu na střední škole.

• • •

Školní rok končí také studentům čtvrtého ročníku střední školy. Máme 22 podporovaných studentů, kteří takto končí. I tady záleží na výsledcích, co se studenty bude dále. Tady je proces velmi

pomalý. Teprve někdy v lednu se studenti dozví, jakých dosáhli výsledků. A až v červnu dostanu informaci, zda byli přijati na nějakou další školu. Podporovatelé budeme informovat o tom, jakých jejich děti dosáhly výsledků i o dalších návazných krocích.

• • •

V průběhu letních prázdnin dokončilo studium také 5 studentů škol, které by u nás asi odpovídaly vyšším odborným školám. Studovali například farmacii, účetnictví či zdravotnictví

• • •

A nakonec přinášíme informaci, že 5 podporovaných studentů dokončilo dva ročníky středoškolské nadstavby. Ti teď budou čekat na to, zda byli přijati k bakalářskému studiu a zda získali vládní stipendium. I tady budeme podporovatele informovat o vývoji.

Fotografie nejstarších absolventů školy na svatbě spolužáka

DĚTI AFRIKY
REVOLUČNÍ 609, 739 61 TRINEC
TEL.: 773 258 720, 608 744 764
E-MAIL: DETIAFRIKY@SEZNAM.CZ
WEB: WWW.DETIAFRIKY.CZ

ČÍSLO ÚČTU: 2900428976/2010
VARIABILNÍ SYMBOL 800 - OSOBNÍ PODPORA TANZANSKÝCH DĚTÍ A DALŠÍCH OSOB
VARIABILNÍ SYMBOL 810 - PODPORA TANZANSKÝCH EVANGELISTŮ
VARIABILNÍ SYMBOL 820 - PODPORA VÝJEZDŮ DO TANZANIE
VARIABILNÍ SYMBOL 860 - VŠEOBECNÁ PODPORA INVESTIC DO MISIJNÍCH PROJEKTŮ